

של גבעתי, האיש והחטיבה. היא מצטיירת בספר בפרק מרהיב-לב על אודות "צביקה" מפקד-מחלקה בן 20, שנשלח ליום-יומים להרוסב ונתקע שם. הנער הרחובותי (המור) כר היטב לכל איש גבעתי) גילה פתאים ש' הוא אחראי למאות נפשות, זקנים ונשים, הבוסחים בו בטחון עיוור. הוא-שולח את אנשיו לנוע בשטח, הוא מטריד את האויב. הוא הופך אלוהים לאנשיו. אין לו משטרה צבאית. אין לו בית-סוהר. כל אשר יש לו: הרוגמה האישית.

המפקד שיקר. קובנר אינו מפאר את המלחמה, אף כי הוא מפאר את הלוחמים. "איני מתלהב לשום מלחמה", אמר, "גם לא למלחמה שהיתה."

בספר מופיע דן, גם הוא צעיר רחובותי, המגלה בעצמו פתאים תכונות נאציות בשעת פעולה בכפר ערבי. הוא מביים הוצאה-להורג רג של בני-הערובה. איש מבין הגיבורים אינו חושב שהמלחמה טובה או רצויה. הם רק ממלאים את החובה הבלתי-נעימה שהוטל לה עליהם בתוקף המציאות.

כשיוצא איתי ומפציץ בלילה בית ביעזור, שנחשד כמרכז הלוחמים הערביים, הוא מצ' פה כליון עניינים להודעת הש"י על התוצ' אות — בחוששו שמא רצח ערבים הפים מפסע. הדו"ח מגיע לידי מפקד החטיבה — נהרגו רק אורחים, ביניהם יודי היהודים. מפקד החטיבה קורא את הדו"ח מעיקר מוט רחמני על מפקד-הפלוגה שלו, ומשקר.

צוואת החטיבה. "המלחמה היא אכ' זרית. אין היא משחק ילדים. אין היא נלמדת בקורסים. כמבחן האמיתי עומדים ערכים אחרים, ואותם רציני לגלות. מפקד אמיתי אינו יכול לרצות ברצח הצלם האנושי של אנשיו. הוא רוצה בהעלאת רמתם, על-ידי גיבוש הקולקטיב" במלים אלה מסביר קוב' נח, בעליפה, את תוכן ספרו — שהוא צחצח החטיבה.

ישנה צוואה כזאת. גבעתי האמין שהוא סלל דרך לבאים אחריו, מסורת צבאית של משטר ונהוג שתהיה נר לרגלי הצבא שיקום על קבר לוחמי תל-אריש, איבדים וחולליקאת. הוא האמין שדרך זו טובה לכל חייל עברי, לכל חומר אנושי. כי החטיבה לא היתה חבר' רת פרטיזנים. היתה זאת חטיבה של צבא סדיר, צבא לוחם, מסודר וממושמע.

אפשר היה לטעון נגד הפלמיח שהוא ריה צבא של מובחרים, בעלי חינוך מיוחד, ושאינ' לקח הפלמיח יכול לחול על עלי עיראק ומא' לוקו. אפשר היה גם לטעון שהיתה לו אידוי' אולוגיה שניקה ממקורות מפלגתיים. את שני הדברים אי-אפשר לטעון כלפי גבעתי: היא לא היה צבא של מובחרים, אלא להיפך, בני' פרברים ואנשי גחיל "שחורים" תפסו בו מקום מכריע.

אם הצליח גבעתי להטביע את חותמו על אדם שבא לפני חודש מקאזבלאנקה, אין כל נימוק מדוע לא יצליחו יורשי גבעתי לעשות זאת כיום לגבי עולה מעיראק. לשם כך זרוש רק, כדברי קובנר, שהמפקד יבין מה הם הערכים האמיתיים העומדים במבחן בשעת הקרב — ושהמפקד יהיה אישיות די גדולה כדי להנחיל ערכים אלה בלי עזרת שוטר צבאי.

הטוראים מדברים. השבוע התנוסס

בא"ם, חארן אוסטיק, ונאם נאום ארוך כדי להוכיח שחלוקת ארץ-ישראל (והקמת מדי' נת ישראל) אינה אפשרית. כשסיים את עיקף נאומו, הוטף לו פתק. הנציג המכובד העיף בו מבט חנוף אחר, סיים את נאומו: "ולכך, רבותי, אני מציע להצביע בעד חלוקת ארץ-ישראל."

על הפתק היה כתוב: הנשיא טרומן ביטל זה עתה את הוראות-המשרד החוץ והורה ל' הצביע בעד מדינת-ישראל.

בשבוע שעבר נערך אותו מחזה. אולם בחזית הפוכה. במושב או"ם קם נציג ישראל, אבא אבן, ונאם נאום ארוך כדי להוכיח מדוע יש לצרף את הווד לועידת העמים לדיון על גורל קוריאה בניגוד לדעת ארצות-הברית. אולם כשהגיעה שעת ההצבעות הצביע למע' שה נגד דעת עצמו (על-ידי הימנעות מהצ' בעה).

שום פתק לא הוגש לו. אילו הוגש, היו צריכים לכתוב עליו: הפסק מהר, האמרי' קאים כועסים.

כי מדיניות-החוץ ישראלית דומה לכלבלב שובב הקשור לחבל ארוך. יכול הוא להת' רופץ אנה ואנה, לקפוץ ולדלג. יכול הוא להשלות את עצמו שהוא חופשי בכלל, אולם כשהוא מרחיק לכת, מתהדק החבל על צו' ארו, לה כירו שלכל דבר יש גבול — גם לסבלנות נותני הדולארים.

אחרי כאלות הכל, כמה דולארים נותנת הווד למדינת-ישראל?

הכנסת

מכרה כללית

מפלגה היא אגודה של אנשים הלוחמים על רעיון מסוים — כך כתוב באנציקלופד' יות. אולם מחברי ספרי-הזכמה אלה לא ה' כירו את ישראלית.

השבוע ביצעה הכנסת השנייה את אחד המעשים המהפכיים ביותר של בגידה כללית שנרשמו בתולדות המפלגות-הישראליות. בניגוד מוחלט לדעותיהן המוצהרות, הפקירו מפא"י ושותפותיה" את כל ענייני הנשואין והגטין במדינה לסמכנסם הבלעדית של הר' בניג. תמורת זה מכרו שתי סיעות דתיות את מצפונן הטהור, הצביעו בעד גיוס הבנות הדתיות, תוך הפרת דינם המפורש של גזר' לי התורה.

אחרי מאמץ גדול זה יצאה הכנסת לפגרא, כדי לאפשר למצפון העייף של חבריה לחזור

מעוטמים

מנגנון החושך

מדינת-החוק הישראלית, שנחבלה בשבוע שעבר על-ידי פסק-הדין של סרפנו, הוסיפה להיזרררר במלוא הקצב במדרון. יותר ויותר התברר כי בצידם של החוקים הדמוקר' טיים, קיימים חוקי-כזי. בעלי אופי פאשיסטי טי מובהק, והברירה אם להשתמש באלה או כאלה נתונה בידי אנשים מסתוריים המתחב' אים מעיני הציבור.

הפוסק האחרון על חייו וחרותו של האז' רח הישראלי שוב אינו השופט הבלתי-חילוי בתכני המפלגות. הנהגה מאמון הציבור. ה' פוסק האחרון הוא יורש הש"י של ההגנה — שרות אשר גם בימי המאבק היה בעל כושר ורמה מוסרית מופקפת למדי. איש הש"י, המבוסס בחסות מוסדות מפלגתיים, ש' אינו חייב דו"ח לאיש, אינו כפוף לשום מרות מוסמכת, קובע את העובדות במדינה יותר מאשר חברי הממשלה והכנסת, שכל תפקידם לתת אישור רשמי להחלטות שאיש לא ביקש את הסכמתם להן.

רוב אזרחי המדינה השלימו בשקט עם מצב זה, מתוך אשלייה שהוא מכון אך ורק נגד ערבים. אולם משפט סרפנו הוכיח כי פעולה המבוצעת יום אחד נגד ערבים, באמי' תלה (כזובת לרוב) של מלחמה בהסתננות, יכולה לפגוע למחרת היום בכל יהודי שאינו מקובל על מנגנון-החושך.

סוד המדינה. בציפורי נעצרו השבוע שני ערבים אשר לטענת המשטרה היו מעור' בים ברצח שבוע צביי הפסח. שום הוכחה לא נמצאה נגדם, ולא היתה כל אפשרות ל' העמידם לדיון. אולם "מאחר שהחוקרים מ' שוכנעים למרות זאת באשמתם, יוחזקו הש'

• מלבד הפרוגרטיבי' יזהר הררי, שהצביע נגד, ופנחס רוזן, שנמנע.

את בני', הוא מילמל בקול נמוך, כולו נרעד. "אני רוצה לראות את אריק". רבי-סמל של חברה קדישא ניסה להרגיעו, ביקש ממנו להמתין מעט. אך האב השכול לא יכול היה להתאפק: הוא נסע ממושב עין-עירון, בסביבות פרדס-חנה, מיד עם ה' גיע אליו הבשורה האיומה, ועתה רצה לר' אות בני.

קציר הרמים. בפנים הביתן, באילה מסוייד, היו מונחים חמשה ארונות עץ פשו'

ארנו של אריק מאגר מוכא לזיהוי
מיטב השיבולים

טים על הרצפה, סביבם היתה פזורה אדמה חולית. רבי-סמל הביא עגלה, אחד הארונות הועמס עליה והשיירה הענומה התקדמה ל' עבר המכון הפתלוגי. שם זוהתה גזיתו של אריק מאגר, בן 26, איש עין-עירון ואחת הדמו'ות הידועות בנוער העברי.

אריק, גבוה, בעל גוף אתלטי, פנים חייכי' ניזע עטורות זקן שחור פראי, שיפצ לבניות של נער, היה ידוע מאז ומתמיד כאדם אוהב מסעות. התעניינותו בארכיאולוגיה וחקר ה' עבר הובילה אותו על פני שבילים רבים ב' רחב' הארץ. אותה משיכה, בצירוף ההרפת' קנות הלא-איכפתית שלו, היא ש'חפה אותו למסעו האחרון.

עוד המסע לפטרה חלמו החמישה זמן רב. עוד במסע ההרפתקאות הגדול אל מעמקי הנגב (העולם הזה 759) הודיע אריק על כו' נחו להגיע לסלעים האדומים. הוא מצא עוד ארבעה צעירים שמשיכת הטבע' הפראי ו' הבלתי-נידוע קסמה להם, כולם אנשי פלמי' הח'קים, ידועים בארץ. הם תיכננו את-ה' מסע זמן רב לפני כך וכאשר הצליחו לסדר לעצמם את החופשה הדרושה יצאו לדרך.

כך זה קרה. הם נפגשו בכינוס הפלמי'ה בבצבת ברנר, החליטו לבצע את הדבר מיד. לפני צאתם לדרך התייעצו עם מספר אנשים, ביניהם פרופסור גלילי, שיעצם להימנע מן המסע, הזהירם מפני הסכנות. גם כשה' גיעו להצבה (עין-חוסוב) דרש מהם אחד מ' אנשי-הערבה האחראיים, "לא להתנהג כאופן ילדותי". החמישה הבטיחו לרדת רק עד אילת, עלו על מכונית "סיטאניק", אולם ב' הגיעם לפנות ערב לבייר-מליחה גבר קול הדם על קול ההגיון. הם ירדו מן המכונית, הווד בנימוס לנהג, נפרדו ממנו.

את המשך הסיפור אפשר לשער: החמישה עברו את הקוים, הלכו כל הלילה, עד שהגיעו לפטרה. אין לדעת בדיוק מתי ברגיש בהם הלגיון. מצב הגזיות מוכיח שהקרב הפנימי-אל-פנימי היה חריף ביותר. חיללי הלגיון הוועמים הו' סיפו עוד אחר-כך להתעלל בגופות, כרתו את אוזנה של אחת מהן. החמישה, שהיו מוויינים במספר אקדוחים, לא נתנו את חייהם חינם. הם נאבקו, עד ה' רגע האחרון מול ר'בים וסכינים. מטחי האש הרצחניים שוב קצרו את קציר הדמים. הפעם היו אלה מיטב השיבולים ב' שדה הנוער העברי.

מדיניות

יש גבול

לפני חמש שנים קם נציג ארצות הברית

• במרכז, חובש כובע טמבל, אביו.

הסמל הישן של גבעתי בחורשה ליד חולדה, ממנה יצאו בשעתו לוחמי נחשון ולטרון. שמות עשרות הקרבות של החטיבה, חרו' תים על לוחיות, צורפו לגם החטיבה. בטכס בלתי-רגיל, מרומם את הלב, נפגשו מפקדי הגדודים הישנים עם חילי הגדודים הנוכחיים; עמד שמעון אבידן, בחולצה כחר' לה, לפני החיילים הנושאים את סמלו. דוד ב'רגוריון, אשר באמצע המלחמה, ביום ה' חטיבה הראשון, הכריז שאין חטיבה בארץ

העולה על גבעתי, חור על הכרזה זו באוני היורשים.

הטוראים המשוחררים של החטיבה הישנה לא הוזמנו לטכס זה. אולם רוחם של טור' אים אלה דיברה אל מפקדים של החטיבה הקיימת, מעל 317 העמידים של ספר דך.

אמר שמעון אבידן: "אני מקווה שאם יבוא יום קרב, ומפקד ישב אובד-עצות תחת עץ בשדה, ישלוף את הספר מילקוטו, יעלעל בעמודיו — ואז יתגלה לו לפתע ה' פתרון של בעייתו..."

הגבול

חמשה יצאו

בקצה בית החולים, בכניסה לביתן לכו, ישבו כמה אנשים בדממה כמעט מוחלטת. אלה שטוחחו ביניהם דיברו בקול נמוך, מדויב. היה אלה קרובי החמשה שנפלו ב' דרך לפטרה, שבאו לזהות את הגזיות בחדר המתים של תל-השומר.

שלוש גזיות כבר זוהו. שמות שני הנותרים לא פורסמו, עד אשר יספיקו להגיע קרוביהם. לפנות ערב הופיע יהודי בגיל העמ'י, דה, בעל גוף מוצק, לבוש חאקי וחבוש כובע טמבל — איכר טיפוסי. "אני רוצה לראות

• מלבד הפצועים והנכים, שהוקצה להם מקום כבוד.

צחוק בצד...

